

DAN DĂNILĂ

Poeme

O magazie a timpului păzită neglijent
de un alcoolic anonim – nimeni
nu vine să facă inventarul, nimeni
nu verifică stingătoarele de incendiu
sau ieșirile de urgență. Metalele,
chiar ruginite, coclite și reci
sunt mai importante decât zilele
sau nopțile noastre obositoare,
decât orele de febre sau nașteri.
Deși atomii ar trebui să se recunoască
în intimitatea lor, să pactizeze,
să agite steaguri albe microscopice.
O lume în care mușenia și vacarmul
se anulează reciproc – rămâne fumul
inefabil al pauzelor dintre o viață
și moartea ei, o grimasă finală
ca un zâmbet îndurerat, de mască.

Acum încă nu se caută la disperare
trupul cu cordul – adică încordat
(ca două lumi diferite care pe seară
dau la o parte toate paravanele
și se descojesc de armuri ruginite).
Încă mai e timp să stea de vorbă,

amintirile sunt tari ca diamantul
durerea se dizolvă în carne lent.
Iadul e o mare pictură abstractă
interpretabilă diferit, după umoare
și cantitatea de întuneric a clipei.
În timpul căderii ai timp de bilanț,
faci inventarul sertarelor adânci
citești un roman fluviu, te îmbarci
pe un vapor de lux sau urci muntele
fără grabă, cu o infinită răbdare.

Niciodată n-am iubit primăvara
mai mult decât anul acesta, eram
prea atent la frunzele moarte
și scenariile vechiului parc, deși
verdele crud este solia – precum
nu vezi rubinul în sânge, nici ochii
în lacrimi și oricare condamări
la uitare în capcane deschise.
Pasărea cu cioc spart îngână
tăcerea din cuibul ei de aprilie
pe când lumea veche se dizolvă
ca un sloi de presimțire violetă.
O salcie plângătoare invidioasă
pe apă și tot ce nu are rădăcini,
pe oameni și pletele lor colorate
dinainte de război și molimă –
se zbură foarte sus, aproape
de o creangă înflorită a cerului
și clepsidrele curgeau invers.

Înger fără soclu întors spre sine
auzind lirele încordate de ceață
se rătăcește în labirintul uscat
coboară șerpuind printre ecouri
atinge păunul cu degete de aur.
Doar un interval între durere
și extazul tăcut al întunericului
(precum centaurul abandonat
orbește mereu la ieșirea din istorie).
Dar văzând moartea primăverii
cu toate peisajele sugrumate

femeia plânge cu pletele ascunse
neregăsind orașul primei iubiri.
O mare călătorie va deveni amintire
copilăria și castelul din cuburi
grădinile și trandafirii fără parfum,
fără destin, prea departe de lume.

Miezul mosorului, secretul gordian
sau istoria lucrurilor predestinate
să arunce în aer viaductul privirii:
amintirea ta în zierele carbonizate
îmi desenează formula alcoolului pur:
pianul evadat se va dezacorda și el
ca un arcuș de zahăr în zăpadă
doar cu voia noastră de spectatori.
Deși este o liniște înșelătoare
iar pieptul respiră greu o tristețe
lumina coboară în fâșii de argint
se depune ca o grindină tăcută,
repetă un ritual aproape de ochi.
Am scos de la amanet inelul bunicii
pentru o călătorie în necunoscut,
îmi fac bagajele cu un nod în gât
și nu știu cui să-i las ultima cheie.

Pocnesc din degete și vine uraganul,
mai pocnesc o dată și topesc statui –
ce foame de spațiu în pragul ușii,
zeii au ieșit la pensie și se ascund
pe insule vechi de porfir și guano,
albatroșii mor și se nasc în furtuni.
Am visat că după munte, după lună
se întrec ultimii centauri de bronz
cu ultimele amazoane adevărate.
Pe linia vieții spre degetul mare
coborând cer lumină cu palma în sus,
ce foame de spațiu când Grecia arde
și marmura se transformă în ghips
iar ghipsul se dizolvă în mare – aud
cum din varul nestins țâșnesc aburi
(copilăria unui nor) și iar se vindecă
de ocrul frescelor ca de o moarte.

Neștiind nimic despre moarte, mă predau
ca să evit târguieli inutile – mai dau eu,
mai lași tu – pentru ceva abstract
care nu poate fi pus în coșniță
și nu poate fi cântărit – prea absorbit
de alte formule, de arta amorului
sau forma minunată a mâinilor ei
am uitat că va fi noapte curând,
un cenaclu fără oaspeți, fără emuli,
fratele somnului cu ochii deschiși.
Am uitat și unde e locul meu, unde
este pleiada anilor de aur, dar cred
că versul final trebuie să fie memorabil
(mi-a spus un prieten poet care știa
că oricare cuvânt poate fi ultimul).

Curg sevele îngroșate de sălcii amare
curg oglindirile lor spre orașe dormind:
te împiedici de iarba sfioasă
în laptele lunii mai treaz ca o religie
muntoasă dar fără temple și torțe,
cu lumină tremurătoare de film.
Din secolul trecut am vâslit în vis
spre elitrele palide ale vârstei secunde
pregătit să înfrunt ura perenă
cu poezia ascuțită ca un pumnal.
Când mileniul a murit, nici un mister
nu s-a rătăcit printre noi geometrii,
de parcă era somat de umbre diafane,
de parcă se aflase despre veștejire
și rana lungă care avea să apară.
Iar mizantropii s-au bucurat, dansând
fără muzică, fără glas, fără morminte.